

Arrest

nr. 125 273 van 6 juni 2014
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 6 februari 2013, ter kennis gebracht aan de verzoekende partij op 8 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde op 30 oktober 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 31 oktober 2008 de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan. Hij gaf aan minderjarig te zijn en in 1992 te zijn geboren.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besliste op 21 oktober 2009 om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Tegen deze beslissing tekende verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 37.588 van 26 januari 2010 werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker geweigerd.

Op 19 februari 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op 26 februari 2010 beslist te weigeren verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 18 mei 2010.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op 25 mei 2010 beslist te weigeren verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoeker diende een vierde asielaanvraag in op 30 juni 2010.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op 4 augustus 2010 beslist te weigeren verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoeker diende op 20 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 juli 2010 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Tegen deze beslissing diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 51.030 van 10 november 2010 verwierp de Raad dit beroep.

Verzoeker diende op 7 september 2010 een vijfde asielaanvraag in.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op beslist te weigeren verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoeker diende op 16 november 2010 een zesde asielaanvraag in.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op beslist te weigeren verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen.

Verzoeker diende op 5 mei 2011 een zevende asielaanvraag in, nadat hij was aangetroffen in Nederland en werd overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op 23 mei 2011 beslist te weigeren verzoekers asielaanvraag in overweging te nemen.

Op 23 juni 2011 werd verzoeker aangetroffen in illegale tewerkstelling.

Op 1 juli 2011 diende verzoeker een volgende aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Deze aanvraag werd op 21 september 2011 onontvankelijk verklaard.

Op 13 september 2011 werd verzoeker aangetroffen tijdens het besturen van een auto zonder rijbewijs.

Verzoeker diende op 28 februari 2012 andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd op 1 juni 2012 beslist deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Verzoeker diende een schorsings- en annulatieberoep in tegen deze beslissing die op 14 september 2012 werd ingetrokken. De Raad heeft bij arrest nr. 94.794 op 10 januari 2013 het beroep verworpen.

Op 27 februari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag van 27 februari 2012 onontvankelijk verklaard op 6 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

« Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

{..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter § 3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 31.01.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, § § 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O.'t. Italie, nr. 34724/10, § § , 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 § 1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten..

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift2 blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, § § 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 9ter, § 1, 1° lid van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt dat zowel de arts-adviseur als de bestreden beslissing stellen dat er geen kritieke gezondheidstoestand aanwezig is noch een vergevorderd stadium van ziekte, noch een acuut levensgevaar terwijl artikel 9ter, § 1, 1° lid van de vreemdelingenwet hierover niet spreekt maar wel over een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Door te stellen dat er sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand van een vergevorderd of terminaal stadium van de ziekte of van een acuut levensgevaar wordt er aan artikel 9ter, § 1, 1° lid van de vreemdelingenwet een voorwaarde toegevoegd die er niet in terug te vinden is. Verzoekende partij wijst er verder op dat het toepassingsveld van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan het toepassingsveld van artikel 3 EVRM zodat er niet kan gesteld worden dat een eventuele uitsluiting van de toepassing van artikel 3 EVRM noodzakelijkerwijze een uitsluiting van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot gevolg zou hebben. Verzoekende partij stelt tot slot dat er niet genoeg werd nagegaan of er voor verzoeker een adequate behandeling in zijn land van herkomst, Irak, mogelijk is.

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. In zijn advies stelt de ambtenaar-geneesheer dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

Om tot deze conclusie te komen motiveert de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 31 januari 2013, waarop de bestreden beslissing zich steunt, als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 27.02.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 27.02.2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronische depressie en een posttraumatisch stress syndroom. Deze psychiatrische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer vergevorderd stadium van ziekte. De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten."

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat er door de ambtenaar-geneesheer en door de bestreden beslissing een voorwaarde werd toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer heeft na onderzoek van het door verzoeker neergelegde SMG geoordeeld dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien door artikel 9ter van de vreemdelingenwet, meer bepaald dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Gelet op het advies van de ambtenaar-geneesheer heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vervolgens verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Het SMG dat dateert van januari 2012 en niet meer werd geactualiseerd vermeldt slechts op vage wijze dat verzoeker lijdt aan PTSD en chronisch depressief is, waarbij "ook het ontbreken van een vaste woonplaats lijdt (sic) tot een verder wegzakken in depressiviteit" en ook dat hij "dringend nood aan medicamenteuze ondersteuning en psychologische begeleiding doch heeft de financiële middelen hiervoor niet". Buiten de algemene vermelding van "anti-depressiva" en "tranquillizers" wordt er nergens in het SMG nader gespecificeerd welke medicamenten verzoeker in het bijzonder voor zijn ziekte nodig zou hebben. De ambtenaar-geneesheer heeft bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat er bij gebrek aan beschermingsmaatregelen en overtuigende onderzoeken geen nood is aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts

verzoekers depressie ernstig achtte blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer die als enige een toetsing doorvoerde van verzoekers aandoening aan het artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoening niet beantwoordde aan een ziekte zoals voorzien in voormelde bepaling.

Indien de verzoekende partij er voorts terecht op wijst dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan het toepassingsveld van artikel 3 EVRM zodat er niet kan gesteld worden dat een eventuele uitsluiting van de toepassing van artikel 3 EVRM noodzakelijkerwijze een uitsluiting van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot gevolg zou hebben dient evenwel vastgesteld dat de verwerende partij op grond van de gegevens haar door de verzoekende partij meegedeeld, geoordeeld heeft dat de aandoening waaraan verzoekende partij lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en meer bepaald dat de aandoening niet in die mate ernstig is dat zij een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft bijgevolg wel degelijk rekening gehouden met de criteria vastgelegd door artikel 9ter van de vreemdelingenwet die ruimer zijn dan het toepassingsveld van artikel 3 EVRM. De Raad ziet ten slotte niet in op welke wijze de verwerende partij verder had moeten onderzoeken of er voor verzoeker een adequate behandeling in zijn land van herkomst mogelijk zou zijn nu de medicamenteuze ondersteuning uit het SMG op geen enkel wijze nader werd gespecificeerd.

Het enige middel is in de aangegeven mate niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER